

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рж1 р 214/2022
27.01.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, судија Драгана Маринковић, у поступку заштите права на суђење у разумном року, предлагача АА из ..., кога заступа пуномоћник Анита Н. Турковић, адвокат из ..., одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Апелационог суда у Крагујевцу Р4 р 7/22 од 29.11.2022. године, дана 27.01.2023. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба предлагача и **ПОТВРЂУЈЕ** решење Апелационог суда у Крагујевцу Р4 р 7/22 од 29.11.2022. године.

ОДБИЈА СЕ захтев предлагача за накнаду трошкова жалбеног поступка.

О б р а з л о ж е њ е

Решењем Апелационог суда у Крагујевцу Р4 р 7/22 од 29.11.2022. године, ставом првим изреке одбијен је приговор предлагача којим је тражено да се утврди повреда права на суђење у разумном року у поступку који се води пред Основним судом у Сјеници у предмету П1 138/21 (предмет Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2875/22). Ставом другим изреке одбијен је захтев предлагача за накнаду трошкова поступка као неоснован.

Против наведеног решења предлагач је благовремено изјавио жалбу због свих законских разлога.

На основу члана 16. став 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року о жалби је одлучивао судија одређен годишњим распоредом послова.

Одлучујући о жалби предлагача на основу чланова 16. 17. и 20. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ број 40/15) у вези члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку („Службени гласник СРС“ број 25/82 ... „Службени гласник РС“ број 46/95 ... 106/15) и члана 386. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 ... 18/20), Врховни касациони суд је утврдио да жалба предлагача није основана.

У поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка на које овај суд као другостепени пази по службеној дужности.

Према разлозима побијаног решења, у предмету Основног суда у Сјеници П1 138/21 (предмет Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2875/22) тужба је поднета 15.11.2011. године, против тужених Општине Сјеница и још 18 физичких лица ради утврђења дискриминације, накнаде нематеријалне штете и накнаде материјалне штете у виду разлике у заради и уплате доприноса. У току поступка решењем Основног суда у Сјеници Р4 П 13/16 од 01.11.2016. године, одбијен је као неоснован приговор овде предлагача због повреде права на суђење у разумном року. Решењем Вишег суда у Новом Пазару Рж г 27/16 од 15.12.2016. године, усвојена је жалба предлагача, преиначено наведено решење првостепеног суда, усвојен приговор ради убрзања поступка и утврђено да је предлагачу повређено право на суђење у разумном року у предмету Основног суда у Сјеници П1 557/11. У даљем току поступка о предлогу тужиоца, овде предлагача, за доношење допунске пресуде од 23.10.2019. године одлучено је решењем Основног суда у Сјеници П1 115/19 од 25.10.2019. године на које је тужилац, овде предлагач изјавио жалбу 15.11.2019. године и предмет је ради одлучивања о жалби на првостепену пресуду достављен другостепеном Апелационом суду у Крагујевцу 28.11.2019. године. Другостепени суд је одлучио о жалбама тужиоца пресудом Гж1 3952/19 од 07.07.2020. године, а ради одлучивања о изјављеној жалби на решење о предлогу за доношење допунске пресуде, предмет је достављен Апелационом суду у Крагујевцу 27.11.2020. године, који је решењем од 16.09.2021. године, предмет уступио Вишем суду у Новом Пазару на стварну надлежност. Решењем Вишег суда у Новом Пазару Гж1 30/21 од 12.10.2021. године, усвојена је жалба тужиоца, укинута првостепено решење и предмет враћен првостепеном суду на поновни поступак. Допунском пресудом од 17.12.2021. године, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца истакнут у поднеску од 20.08.2019. године и на ту пресуду тужилац је изјавио жалбу 10.01.2022. године. Решењем Основног суда у Сјеници Р4 П 14/2021 од 22.12.2021. године, утврђено је да је тужиоцу у наведеном предмету П1 115/2019 повређено право на суђење у разумном року. У даљем току поступка, предмет је достављен другостепеном Апелационом суду у Крагујевцу 08.02.2022. године, ради одлучивања о изјављеној жалби, који је решењем од 17.03.2022. године, предмет вратио првостепеном суду ради допуне поступка. Допунском пресудом првостепеног Основног суда у Сјеници од 19.05.2022. године одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца истакнут у поднеску од 20.08.2019. године и на ту пресуду тужилац је изјавио жалбу 28.06.2022. године. Предмет је достављен другостепеном Апелационом суду у Крагујевцу ради одлучивања о изјављеној жалби 22.07.2022. године. Предлагач је 21.07.2022. године поднео приговор ради убрзања поступка у предмету Основног суда у Сјеници П1 138/21 (раније П1 115/19), наводећи да поступак није правноснажно окончан у односу на допунску пресуду чије је доношење предложио 23.10.2019. године.

Имајући у виду утврђено, побијаним решењем је одбијен нови приговор предлагача ради убрзања поступка са закључком да временски период од доношења одлуке о претходном приговору за убрзање поступка (Р4 П 14/2021 од 22.12.2021. године којим је усвојен приговор предлагача) до подношења приговора у овом предмету (21.07.2022. године) није било пропуста првостепеног и другостепеног суда у поступању који би за последицу имали повреду права предлагача на суђење у разумном року.

Оцењујући наводе жалбе, Врховни касациони суд налази да је првостепени суд потпуно и правилно утврдио чињенице које су од значаја за одлуку у овом предмету,

као и да је на тако утврђено чињенично стање правилно применио материјално право одбијајући приговор предлагача из разлога које у свему прихвата и овај суд.

Одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије („Службени гласник РС“ број 98/2006), прописано је да свако има право да му независан, непристрасан и законом већ установљен суд, правично и у разумном року, јавно расправи и одлучи о његовим правима и обавезама, основаности сумње која је била разлог за покретање поступка, као и оптужбама против њега.

Одредбом члана 6. став 1. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода („Службени лист СЦГ“ – Међународни уговори, бр. 9/2003, 5/2005 и 7/2007), („Службени гласник РС“ – Међународни уговори, бр. 12/2010 и 10/2015), између осталог, прописано је да свако, током одлучивања о његовим грађанским правима и обавезама или о кривичној оптужби против њега има право на правичну јавну расправу у разумном року пред независним и непристрасним судом образованим на основу закона.

Одредбом члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, прописано је да при одлучивању о правним средствима којима се штити право на суђење у разумном року, уважавају се све околности предметног суђења, пре свега сложеност чињеничних и правних питања, целокупно трајање поступка и поступање суда, јавног тужилаштва или другог државног органа, природа или врста предмета суђења или истраге, значаја предмета суђења или истраге по странку, понашање странке током поступка, посебно поштовање процесних права и обавеза, затим поштовање редоследа решавања предмета и законски разлози за заказивање рочишта и главног претреса и израду одлуке.

Полазећи од наведених материјално-правних одредби у контексту утврђеног чињеничног стања, Врховни касациони суд налази да је првостепени суд одлучујући о приговору предлагача правилно оценио све утврђене чињенице и приликом доношења побијаног решења правилно узео у обзир све околности предметног суђења. Поступање Основног суда у Сјеници, након доношења решења Р4 П 14/2021 од 22.12.2021. године, којим је утврђено да је тужиоцу повређено право на суђење у разумном року у предмету тог суда П1 115/2019, не може се сматрати неажурним или ван разумног рока, као ни поступање Апелационог суда у Крагујевцу у предмету Гж1 2875/22, будући да су списи предмета ради одлучивања о изјављеној жалби достављени 22.07.2022. године и да у време доношења одлуке о овом приговору, поступак пред тим судом траје четири месеца и седам дана, што значи да није протекао прописани рок за одлучивања о жалби (члан 383. став 2. ЗПП).

Супротно жалбеним наводима предлагача, првостепени суд је одлучујући о приговору правилно размотрио чињенице о поступању првостепеног и другостепеног суда у временском периоду након доношења претходне одлуке, којом је утврђена повреда предлагачевог права на суђење у разумном року, до подношења приговора у овом предмету којим је тражено утврђење повреде права на суђење у разумном року због чињенице да у односу на допунску пресуду поступак није правноснажно окончан и оценио да право предлагача на суђење у разумном року није повређено.

Из изнетих разлога, применом члана 17. став 1. и члана 18. Закона о заштити права на суђење у разумном року одлучено је као у ставу првом изреке овог решења.

Предлагач није успео са жалбом, па је његов захтев за накнаду трошкова поступка одбијен применом члана 153. став 1. ЗПП у вези члана 30. Закона о ванпарничном поступку.

С У Д И Ј А
Драгана Маринковић, с.р.

Поука о правном леку:

Против овог решења није дозвољена жалба.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић